

สหพันธ์สาธารณรัฐไนจีเรีย (Federal Republic of Nigeria)

เมืองหลวง กรุงอาบูจา

ที่ตั้ง ตั้งอยู่ในแอฟริกาตะวันตก ริมอ่าวกินี ละติจูดที่ 4-14 องศาเหนือ ลองจิจูดที่ 2-15 องศาตะวันออก มีพื้นที่รวม 923,768 ตร.กม. (เป็นอาณาเขตทางบก 910,768 ตร.กม. อาณาเขตทางทะเล 13,000 ตร.กม.) ใหญ่เป็นอันดับที่ 32 ของโลก เขตแดนทางบกยาว 4,477 กม. แนวชายฝั่งทะเลยาว 853 กม. แบ่งออกเป็น 36 รัฐ และ 1 ดินแดน

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับไนเจอร์ (1,608 กม.) และชาด (85 กม.)
ทิศใต้	ติดกับอ่าวกินี (853 กม.)
ทิศตะวันออก	ติดกับแคเมอรูน (1,975 กม.)
ทิศตะวันตก	ติดกับเบนิน (809 กม.)

ภูมิประเทศ เป็นเขตที่ราบต่ำในภาคใต้ และยกตัวขึ้นเป็นที่ราบสูงและเนินในภาคกลาง ทางตะวันออกเฉียงใต้ เป็นเขตภูเขา และเป็นที่ยราบในภาคเหนือ จุดสูงสุดของประเทศอยู่ที่เทือกเขา Chappal Waddi ที่ระดับความสูง 2,419 ม. มีแม่น้ำ 2 สายหลัก คือ แม่น้ำ Niger กับแม่น้ำ Benue ที่มาบรรจบกันและไหลลงสู่ทะเลบริเวณสามเหลี่ยมปากแม่น้ำไนเจอร์ (Niger Delta) ซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก

ภูมิอากาศ มีภูมิอากาศที่หลากหลาย โดยมีอากาศร้อนในภาคใต้และภาคกลาง และแห้งแล้งในภาคเหนือ มี 2 ฤดู คือ ฤดูร้อน (ธ.ค.-เม.ย.) และฤดูฝน (พ.ค.-พ.ย.)

ประชากร 239,082,019 คน (ต.ค.2568) โดยเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในทวีปแอฟริกา ประกอบด้วยชนเผ่ามากกว่า 250 เผ่า แต่ชนเผ่าที่มีจำนวนมากและมีอิทธิพลทางการเมือง ได้แก่ ชนเผ่า Hausa และ Fulani 30% Yoruba 15.5% Igbo (Ibo) 15.2% Fulani 6% Tiv 2.4% Kanuri/Berberi 2.4% Ibibio 1.8% Ijaw/Izon 1.8% และอื่น ๆ 24.9% อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 40.4% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 56.2% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 3.4% อายุขัยโดยเฉลี่ยของประชากรโดยรวม 54.9 ปี เพศชายประมาณ 54.3 ปี เพศหญิงประมาณ 54.9 ปี อัตราการเกิด 35.34 ต่อ 1,000 ต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 8.4 คนต่อประชากร 1,000 คน และอัตราการเพิ่มของประชากร 2.52%

ศาสนา อิสลาม 53.5% (ส่วนใหญ่เป็นซุนนี) คริสต์นิกายคาทอลิก 10.6% คริสต์นิกายอื่น ๆ 35.3% ความเชื่อท้องถิ่นและอื่น ๆ 0.6%

ภาษา ภาษาอังกฤษ (เป็นภาษาราชการ) และมีการใช้ภาษา Hausa ภาษา Yoruba ภาษา Igbo (Ibo) ภาษา Fulani รวมทั้งภาษาท้องถิ่นอื่น ๆ อีกกว่า 500 ภาษา

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ 65% (ต.ค.2568)

การก่อตั้งประเทศ ดินแดนที่เป็นไนจีเรียในปัจจุบันเคยเป็นที่ตั้งของอาณาจักรอิสลามหลายแห่ง ได้แก่ อาณาจักร Borno อาณาจักร Kano และรัฐเคาสีฟะฮ์ Sokoto ที่ปกครองพื้นที่ทางเหนือของไนจีเรียในปัจจุบัน ขณะที่จักรวรรดิ Benin และจักรวรรดิ Oyo ครอบครองพื้นที่ทางตะวันตก นอกจากนี้ ยังมีนครรัฐต่าง ๆ ที่กระจายตัวอยู่ในพื้นที่ทางใต้และตะวันออกเฉียงใต้ จนกระทั่งเข้าสู่ยุคล่าอาณานิคมแห่งคริสต์ศตวรรษที่ 18 ไนจีเรียจึงกลายเป็นศูนย์กลางการค้าทาส หลังจากสหราชอาณาจักรเข้ายึดเมืองท่าลากอสเมื่อปี 2394 และขยายอิทธิพลไปยังดินแดนรอบเมืองท่าลากอสและลุ่มแม่น้ำไนเจอร์ จนนำไปสู่การจัดตั้งบริษัท Royal Niger Company ซึ่งมีการบริหารทางการเมืองของตนเอง จนถึง 1 ม.ค.2443 บริษัทฯ จึงโอนดินแดนให้อยู่ภายใต้การปกครองของสหราชอาณาจักร และจัดตั้งเป็น “อาณานิคมและรัฐในอารักขาแห่งไนจีเรีย” เมื่อปี 2457

ไนจีเรียได้รับเอกราชจากสหราชอาณาจักรโดยสมบูรณ์เมื่อ 1 ต.ค.2503 และจัดตั้งเป็นสาธารณรัฐเมื่อ 1 ต.ค.2506 แต่ต่อมาเกิดการรัฐประหารเมื่อ 15 ม.ค.2509 ขณะเดียวกันก็เกิดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติและระหว่างภูมิภาค เฉพาะอย่างยิ่งชนเผ่า Hausa ทางเหนือของประเทศ เกรงว่าจะถูกครอบงำโดยชนเผ่า Igbo ทางตะวันออกของประเทศ จึงตัดสินใจถอนตัวและจัดตั้งเป็นสาธารณรัฐแห่งโบอาฟรา

(Republic of Biafra) เมื่อ พ.ศ.2510 จนกลายเป็นจุดเริ่มของสงครามกลางเมืองระหว่างปี 2510-2513 ซึ่งส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตกว่า 1 ล้านคน ส่วนใหญ่เป็นการเสียชีวิตเนื่องจากภาวะอดอยาก

การเมืองไนจีเรียยังคงเผชิญกับการทำรัฐประหารตามมามากหลายครั้ง ทำให้ประเทศตกอยู่ภายใต้การปกครองของระบอบทหารอย่างยาวนาน ชาวไนจีเรียจึงเรียกร้องการปกครองโดยรัฐบาลพลเรือน ขณะที่ฝ่ายทหารภายใต้การนำของ พล.อ. Sani Abacha ที่เข้าปกครองประเทศตั้งแต่ พ.ศ.2536 ให้คำมั่นว่าจะถ่ายโอนอำนาจการปกครองให้รัฐบาลพลเรือนที่มาจาก การเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตยภายใน ค.ศ.2541 แต่ พล.อ. Abacha เสียชีวิตเมื่อ 8 มิ.ย.2541 คณะมนตรีปกครองชั่วคราว (Provisional Ruling Council) จึงเลือก พล.อ. Abdulsalam Abubakar เสนาธิการทหาร เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีและดำเนินนโยบายประนีประนอม เฉพาะอย่างยิ่งการปล่อยนักโทษการเมือง ซึ่งหนึ่งในนักโทษการเมืองคนสำคัญที่ได้รับการปลดปล่อย คือ พล.อ. Olusegun Obasanjo หัวหน้าพรรค People's Democratic Party (PDP) ซึ่งต่อมาชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่จัดขึ้นเมื่อ 27 ก.พ.2542 ด้วยคะแนนเสียงท่วมท้นและสาบานตนเข้ารับตำแหน่งเมื่อ 29 พ.ค.2542 โดยเป็นประธานาธิบดีไนจีเรียคนแรกที่มาจากการเลือกตั้งในรอบ 15 ปี ขณะที่พรรค PDP ของประธานาธิบดี Obasanjo ชนะการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาเช่นกัน โดยได้รับเสียงข้างมากทั้งในวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร

วันชาติ 1 ต.ค. (วันประกาศเอกราชจากสหราชอาณาจักรเมื่อปี 2503)

การเมือง ระบอบประชาธิปไตยแบบสหพันธ์สาธารณรัฐ (Federal Republic) ประธานาธิบดีเป็นทั้งประมุขของรัฐ หัวหน้ารัฐบาล และผู้บัญชาการทหารสูงสุด

ไนจีเรียจัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีทุก 4 ปี ขณะที่ผู้สมัครจาก Peoples Democratic Party (PDP) ได้รับชัยชนะต่อเนื่อง จนกระทั่งการเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อ มี.ค.2558 ผู้ชิงตำแหน่งประธานาธิบดีจากพรรค PDP พ่ายแพ้แก่นายมูฮัมมะดู บูฮารี จากพรรค All Progressive Congress (APC) ซึ่งเป็นพรรคที่มาจาก การรวบรวมพรรคฝ่ายค้านหลายพรรคเข้าด้วยกัน ทั้งนี้ นายบูฮารี (อดีตนายทหารยศ พล.ต.ซึ่งเกษียณอายุราชการแล้ว และเคยเป็นผู้นำทางทหารที่มาจาก การรัฐประหารในช่วงปี 2526-2528) ชูภาพลักษณ์ว่าเป็นผู้มีมือสะอาดและใช้นโยบาย “Change” ในการหาเสียงที่เน้นการปราบปรามการคอร์รัปชันและกลุ่มก่อการร้ายโบโกฮะราม (Boko Haram) อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากอดีตประธานาธิบดี Olusegun Obasanjo ที่ยังคงมีอิทธิพลทางการเมือง อย่างไรก็ตาม นายบูฮารีถูกวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสมในช่วงที่เข้าดำรงตำแหน่ง เนื่องจากปัญหาด้านสุขภาพและการเดินทางไปรักษาตัวที่ต่างประเทศเป็นเวลานาน จนกระทั่งหมดวาระการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่ 2 เมื่อ 23 ก.พ.2566 ส่วนประธานาธิบดีคนปัจจุบัน คือ นายโบลา ทินูบู จากพรรค APC ซึ่งชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดี เมื่อ 25 ก.พ.2566 มีนโยบายสำคัญ คือ การขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้ขยายตัวอย่างน้อย 6% ต่อปี การขจัดอุปสรรคด้านการลงทุน การสร้างงาน และการจัดการปัญหาความมั่นคงภายในประเทศและการก่อการร้ายจากกลุ่มโบโกฮะราม

ฝ่ายบริหาร : ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งโดยตรง และต้องได้คะแนนเสียงอย่างน้อย 25% ใน 24 รัฐ จากทั้งหมด 36 รัฐ วาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี ไม่เกิน 2 สมัย การเลือกตั้งประธานาธิบดีและการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดจัดขึ้นเมื่อ 25 ก.พ.2566 นายโบลา ทินูบู ชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ด้วยคะแนนเสียง 36.6% และสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีคนที่ 16 เมื่อ 29 พ.ค.2566 โดยมี นาย Kashim Shettima เป็นรองประธานาธิบดี การเลือกตั้งครั้งต่อไปจะมีขึ้นใน 27 ก.พ.2570

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นระบบ 2 สภา คือ วุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร ทั้งสองสภามาจากการเลือกตั้งโดยตรง และมีวาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิก 109 คน จากรัฐต่าง ๆ 36 รัฐ รัฐละ 3 ที่นั่ง และอีก 1 ที่นั่งจากกรุงอาบูจาซึ่งเป็นเมืองหลวง (Federal Capital Territory) สภาผู้แทนราษฎรมีสมาชิก 360 คน การเลือกตั้งทั่วไปของทั้งสองสภาครั้งหลังสุดจัดเมื่อ 25 ก.พ.2566 ส่วนการเลือกตั้งครั้งต่อไปจะมีขึ้นใน 27 ก.พ.2570

ฝ่ายตุลาการ : ศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุด ประธานาธิบดีมีอำนาจแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลฎีกา โดยการเสนอแนะของสภาตุลาการแห่งชาติ และสมาชิกศาลยุติธรรมอิสระจากรัฐบาลกลางและเซตรัฐ 23 คน ส่วนการแต่งตั้งผู้พิพากษาต้องได้รับการรับรองจากวุฒิสภา ผู้พิพากษาสามารถดำรงตำแหน่งได้จนถึงอายุ 70 ปี

พรรคการเมืองสำคัญ : พรรค All Progressives Congress (APC) ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลในปัจจุบัน และพรรค Peoples Democratic Party (PDP)

เศรษฐกิจ ไนจีเรียเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดในทวีปแอฟริกา และเป็นหนึ่งในประเทศที่มีประชากรวัยทำงานมากที่สุดของโลก ทำให้ไนจีเรียเป็นฐานผู้บริโภคและฐานแรงงานขนาดใหญ่ที่สุดในทวีปแอฟริกา นอกจากนี้ ไนจีเรียยังอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันดิบ ดีบุก แร่เหล็ก ถ่านหิน หินปูน ตะกั่ว และสังกะสี โดยมีปริมาณน้ำมันดิบสำรองมากเป็นอันดับสองในแอฟริกา (รองจากลิเบีย) ประมาณ 37,450 ล้านบาร์เรล และเป็นผู้ผลิตน้ำมันมากเป็นอันดับหนึ่งของแอฟริกา ประมาณวันละ 1.99 ล้านบาร์เรล และมีก๊าซธรรมชาติสำรองมากที่สุดในแอฟริกาประมาณ 5.48 ล้านล้านลูกบาศก์เมตร

ไนจีเรียริเริ่มดำเนินการตามแผนฟื้นฟูและเสริมสร้างการขยายตัวทางเศรษฐกิจ (Economic Recovery and Growth Plan-ERGP) เมื่อ มี.ค.2560 และดำเนินนโยบายเศรษฐกิจแบบหลากหลาย โดยเพิ่มการสนับสนุนด้านการลงทุนและการดำเนินธุรกิจของเอกชน และขับเคลื่อนทั้งด้านอุตสาหกรรมน้ำมันและภาคการเกษตร ส่งผลให้ไนจีเรียพึ่งพาตนเองได้ในภาคการเกษตร ลดการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ และมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงขึ้นต่อเนื่อง แต่ภาคการเกษตรยังคงประสบปัญหาขัดแย้งจากการแย่งชิงพื้นที่ทำกินระหว่างคนเลี้ยงปศุสัตว์และเกษตรกรทางตอนกลางของประเทศ และการก่อการร้ายจากกลุ่มโบโกฮารามทางตะวันออกเฉียงเหนือของไนจีเรีย ทั้งนี้ IMF ปรับลดประมาณการอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของไนจีเรียในปี 2569 เป็น 2.7 % จากเดิมที่ประเมินไว้ที่ 3.0% (เม.ย.68) โดยสงครามรัสเซีย-ยูเครน ส่งผลให้ไนจีเรียมีรายได้จากการส่งออกน้ำมันมากขึ้น แต่รายได้ดังกล่าวจะไม่สามารถหนุนให้เศรษฐกิจไนจีเรียเติบโตขึ้นได้เนื่องจากไนจีเรียยังประสบปัญหาสินค้าอุปโภคบริโภคและเชื้อเพลิงมีราคาแพง

สกุลเงิน ตัวอย่างสกุลเงิน : Nigerian Naira (NGN)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 1 ดอลลาร์สหรัฐ : 1,362.97 NGN

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 43.70 NGN (ก.พ.2569)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 195,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2568)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 3.9% (ปี 2568 โดย IMF)

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 806.84 ดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2568 โดย IMF)

แรงงาน : 113,349,564 คน (ปี 2567)

อัตราการว่างงาน : 4.30% (ไตรมาสที่ 2 ของปี 2567)

อัตราเงินเฟ้อ : 18.02% (ก.ย.2568)

ดุลบัญชีเดินสะพัด : เกินดุล 3,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ไตรมาสแรกของปี 2568)

ผลผลิตการเกษตร : โกโก้ ถั่วลิสง ฝ้าย น้ำมันปาล์ม ข้าวโพด ข้าว ข้าวฟ่าง มันสำปะหลัง มันเทศ ยางพารา ปศุสัตว์ แกะ แพะ สุกร ไม้ซุง และปลา

ผลผลิตภาคอุตสาหกรรม : น้ำมันดิบ ถ่านหิน ดีบุก แร่โคลัมไบต์ ผลผลิตจากยางพารา ไม้ หนังสัตว์ สิ่งทอ ซีเมนต์และวัสดุก่อสร้าง อาหาร รองเท้า เคมีภัณฑ์ ปุ๋ยเคมี สิ่งพิมพ์ เซรามิก และเหล็ก

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : เกินดุล 2,373.85 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (มิ.ย.2568)

มูลค่าการส่งออก : 5,210.62 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (มิ.ย.2568)

สินค้าส่งออก : ปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียม โกโก้ และยางพารา

คู่ค้าส่งออกที่สำคัญ : สเปน 11% ฝรั่งเศส 9.1% เนเธอร์แลนด์ 9.0% อินเดีย 7.50% และสหรัฐฯ 7.30%

มูลค่าการนำเข้า : 2,836.77 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : เครื่องจักรกล เคมีภัณฑ์ อุปกรณ์การขนส่ง สินค้าอุตสาหกรรม อาหาร และสัตว์มีชีวิต

คู่ค้านำเข้าที่สำคัญ : จีน 23% เบลเยียม 12% อินเดีย 10% สหรัฐฯ 6.7% และเนเธอร์แลนด์ 3.8%

ทรัพยากรธรรมชาติ : ก๊าซธรรมชาติ ปิโตรเลียม ดีบุก แร่เหล็ก ถ่านหิน หินปูน ตะกั่ว และสังกะสี

การทหารและความมั่นคง

การทหาร กองทัพไนจีเรีย ประกอบด้วย ทบ. ทร. และ ทอ. งบประมาณด้านการทหารเมื่อปี 2567 จำนวน 1,040 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (0.52% ของ GDP) กำลังพลประจำการ 143,000 นาย (ทบ. 100,000 นาย ทร. 25,000 นาย ทอ. 18,000 นาย) และกำลังรบกึ่งทหาร 80,000 นาย รวมทั้งสิ้น 223,000 นาย

ยุทธโประภัณฑ์ที่สำคัญ

ทบ. ได้แก่ รถถังหลัก (MBT) มากกว่า 319 คัน รถถังเบา (LT TK) รุ่น FV101 Scorpion จำนวน 154 คัน รถถังจู่โจม (ASLT) รุ่น ST-1 มากกว่า 6 คัน รถหุ้มเกราะลาดตระเวน (RECCE) 312 คัน รถหุ้มเกราะทหารราบ (IFV) 31 คัน รถหุ้มเกราะลำเลียงพล (APC) มากกว่า 956 คัน รถหุ้มเกราะอรรถประโยชน์ (AUV) มากกว่า 302 คัน รุ่น Cobra จำนวน 106 คัน รุ่น Dongfeng Mengshi จำนวน 120 คัน รุ่น FV103 Spartan จำนวน 1 คัน รุ่น Tiger 4x4 มากกว่า 4 คัน รุ่น VBL จำนวน 72 คัน รถหุ้มเกราะกู้ภัย (ARV) มากกว่า 17 คัน รถถังทอดสะพาน (VLB) รุ่น MTU-20 และรุ่น VAB อาวุธนำวิถีต่อสู้รถถัง (MSL) รุ่น Shershen ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลังต่อสู้รถถัง (RCL) ขนาด 84 มม. รุ่น Carl Gustav และรุ่น M40A1 ขนาด 106 มม. อาวุธยิงระยะไกลขนาดใหญ่ มากกว่า 518 กระบอก ได้แก่ ปืนใหญ่อัตตาจร (SP) มากกว่า 43 กระบอก ปืนใหญ่ลากจูง (TOWED) 104 กระบอก ปืนใหญ่ยิงระเบิด (MRL) 41 กระบอก และเครื่องยิงลูกระเบิด (MOR) มากกว่า 330 กระบอก จรวดต่อสู้อากาศยานแบบพื้นสู่อากาศ (SAM) มากกว่า 16 ลูก และปืนต่อสู้อากาศยานมากกว่า 89 กระบอก ได้แก่ ประเภอัตตาจร (SP) 29 กระบอก และลากจูง (TOWED) มากกว่า 60 กระบอก

ทร. ได้แก่ เรือฟริเกต 1 ลำ เรือลาดตระเวนและเรือรบชายฝั่ง 136 ลำ เรือต่อต้านทุ่นระเบิด 2 ลำ เรือรบสะเทินน้ำสะเทินบก 5 ลำ เรือสนับสนุน 3 ลำ เรือผิวน้ำไร้คนขับ รุ่น Sea Stalker 1 ลำ เฮลิคอปเตอร์ 10 เครื่อง ได้แก่ เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ รุ่น AW139 จำนวน 2 เครื่อง และเฮลิคอปเตอร์ลำเลียง 8 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับ (UAV) ประเภทเบา สำหรับภารกิจข่าวกรอง รุ่น AR3 1 เครื่อง

ทอ. ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ (FTR) 11 เครื่อง เครื่องบินโจมตี (FGA) 3 เครื่อง เครื่องบินด้านการข่าวกรองทางอิเล็กทรอนิกส์ (ELINT) 2 เครื่อง เครื่องบินด้านการข่าวกรอง ฝ้าระวัง และลาดตระเวน (ISR)

5 เครื่อง เครื่องบินตำรวจทหาร (MP) 1 เครื่อง เครื่องบินขนส่ง (TPT) 22 เครื่อง และเครื่องบินสำหรับการฝึก (TRG) 115 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี (ATK) 20 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์อเนกประสงค์ (MRH) มากกว่า 13 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ขนส่ง (TPT) 24 เครื่อง อากาศยานไร้คนขับมากกว่า 7 เครื่อง อาวุธปล่อยแบบอากาศสู่อากาศ (AAM) และอากาศยาน (ASM) ระเบิดนำวิถีด้วยแรงเฉื่อยและจีพีเอส (Bombs-INS/GPS guided)

ตำรวจและกองกำลังกึ่งทหาร ได้แก่ รถหุ้มเกราะลำเลียงพล (APC) มากกว่า 80 คัน เครื่องบินขนส่ง (TPT) 4 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ 5 เครื่อง

ไนจีเรียส่งกำลังพลไปร่วมในกองกำลังรักษาสันติภาพของสหประชาชาติ ได้แก่ ภารกิจ UNMOGIP ในอินเดียและปากีสถาน 1 นาย ภารกิจ MINUSCA ในสาธารณรัฐแอฟริกากลาง 7 นาย ภารกิจ MONUSCO ในคองโก 6 นาย ภารกิจ UNMOGIP ในอินเดียและปากีสถาน 1 นาย ภารกิจ UNIFIL ในเลบานอน 1 นาย ภารกิจ UNMISS ในเซาท์ซูดาน 14 นาย ภารกิจ UNISFA ในซูดาน 186 นาย และภารกิจ MINURSO ใน Western Sahara 10 นาย นอกจากนี้ ยังส่งกำลังพลไปร่วมในกองกำลังของประชาคมเศรษฐกิจแห่งรัฐแอฟริกาตะวันตก (ECOWAS) ได้แก่ ภารกิจ ECOMIG ในแกมเบีย 200 นาย และภารกิจ ESSMGB ในกินี-บิสเซา 86 นาย

สมาชิกองค์กรระหว่างประเทศ ACP, AfDB, ATMIS, AU, BRICS (ประเทศหุ้นส่วน), C, CD, D-8, EBRD (ประเทศผู้รับ), ECOWAS, EITI, FAO, G-15, G-24, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICCT, ICRM, IDA, IDB, IFAD, IFC, IFRCS, IHO, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, ITUC (NGOs), LCBC, MIGA, MINURSO, MINUSMA, MNJTF, MONUSCO, NAM, OAS (ผู้สังเกตการณ์), OIC, OPCW, OPEC, PCA, UN, UNAMID, UNCTAD, UNESCO, UNHCR, UNIDO, UNIFIL, UNISFA, UNITAR, UNMIL, UNMISS, UNOCI, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO และ WTO

การขนส่งและโทรคมนาคม มีท่าอากาศยานพาณิชย์ 32 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติสำคัญ คือ Murtala Muhammed International Airport เส้นทางคมนาคมทางบก มีทางรถไฟระยะทาง 3,798 กม. และถนน 195,000 กม. มีท่าเรือ 35 แห่ง ที่สำคัญ ได้แก่ ท่าเรือ Bonny Inshore Terminal ท่าเรือ Calabar และ Lagos การเดินเรือในไนจีเรียมีความเสี่ยงจากการถูกโจรสลัดเข้าโจมตี ด้านการโทรคมนาคม (ปี 2567) มีโทรศัพท์พื้นฐานให้บริการ 140,000 เลขหมาย แต่มีคุณภาพไม่ดีนัก โทรศัพท์เคลื่อนที่ 219,304,281 เลขหมาย มีอัตราการเติบโตรวดเร็ว เนื่องจากปัญหาคุณภาพของระบบโทรศัพท์พื้นฐาน ผู้ให้บริการสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่และอินเทอร์เน็ตมี 4 รายที่สำคัญ ได้แก่ บริษัท MTN บริษัท AirTel บริษัท Globacom และบริษัท 9mobile รหัสโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศ +234 จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 107 ล้านคน รหัสโดเมนอินเทอร์เน็ต .ng

การเดินทาง สายการบินของไทยไม่มีเที่ยวบินตรงระหว่างกรุงเทพฯ-กรุงอาบูจา จึงต้องเดินทางด้วยการต่อเครื่องบินอย่างน้อย 1 ครั้ง โดยจุดแวะพัก/ต่อเครื่องขึ้นอยู่กับสายการบินที่ใช้บริการ เช่น Egypt Air แวะพักที่กรุงไคโร อียิปต์ Ethiopian Airlines แวะพักที่กรุงแอดดิสอาบาบา เอธิโอเปีย Turkish Airlines แวะพักที่นครอิสตันบูล ตุรกี British Airways แวะพักที่กรุงลอนดอน สหราชอาณาจักร ใช้เวลาเดินทางประมาณ 16-20 ชม. เวลาที่ไนจีเรียช้ากว่าไทย 6 ชม. ผู้ถือหนังสือเดินทางไทยทุกประเภทที่เดินทางไปไนจีเรียต้องขอรับการตรวจลงตราโดยติดต่อที่ สอท.ไนจีเรียประจำประเทศไทย เว็บไซต์ข้อมูลการท่องเที่ยว : www.tournigeria.gov.ng

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม

1) ปัญหาการก่อการร้ายและลักพาตัวชาวไนจีเรีย รวมถึงชาวต่างชาติ มีกลุ่ม Islamic State - West Africa Province (ISWAP) และกลุ่มโบโกฮะราม เป็นกลุ่มหลักที่เคลื่อนไหวในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไนจีเรีย และมีแนวโน้มว่ากลุ่มดังกล่าวจะก่อเหตุโจมตีเพิ่มขึ้นเพื่อแสดงศักยภาพ เฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่อุตสาหกรรมน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติและแหล่งผลิต รวมทั้งมุ่งเป้าหมายไปที่เจ้าหน้าที่รัฐและสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์ แม้ว่ารัฐบาลจัดตั้งกองกำลังเข้าปราบปรามในพื้นที่ แต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จ และยังคงมีรายงานการก่อเหตุโจมตีสถานที่ราชการและพลเรือนอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการลักพาตัวชาวไนจีเรียเพื่อเรียกค่าไถ่ ที่มีแนวโน้มขยายตัวรุนแรง เห็นได้จากกรณีกลุ่มติดอาวุธไม่ทราบฝ่ายก่อเหตุลักพาตัวนักเรียน (อายุ 8-18 ปี) และครูจากโรงเรียนคริสต์ในรัฐไนเจอร์ ไนจีเรีย ไม่น้อยกว่า 300 คน เมื่อ พ.ย.2568 ซึ่งเป็นการก่อเหตุครั้งใหญ่ที่สุดในรอบปี โดยเหตุโจมตีจากกลุ่มติดอาวุธที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในไนจีเรียสร้างความกังวลและแรงกดดันจากต่างชาติต่อไนจีเรีย เฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐฯ ที่ประกาศให้ไนจีเรียเป็นประเทศที่น่ากังวลเป็นพิเศษ หลังจากมีรายงานกลุ่มติดอาวุธก่อเหตุมุ่งสังหารชาวคริสต์หลายพันคน ขณะที่รัฐบาลไนจีเรียระบุว่า ผู้ประสบภัยจากการก่อการร้ายมีทั้งชาวคริสต์และชาวมุสลิม จึงทำให้ประเด็นดังกล่าวยังคงเป็นภัยคุกคามความมั่นคงที่สำคัญของไนจีเรียที่ส่งผลกระทบต่อทั้งชาวไนจีเรียและชาวต่างชาติที่พำนักในประเทศ

2) ปัญหาอาชญากรรมออนไลน์และอาชญากรรมที่เกี่ยวข้อง ไนจีเรียกำลังเผชิญปัญหาหามิจฉาซีฟออนไลน์เข้าไปในนครลากอส (เมืองใหญ่ที่สุดของไนจีเรีย) เป็นฐานก่ออาชญากรรมทางไซเบอร์ที่มุ่งเป้าไปยังสหรัฐฯ ยุโรป แคนาดา และเม็กซิโกเป็นหลัก โดยแสวงประโยชน์จากความอ่อนแอของระบบความปลอดภัยไซเบอร์ของไนจีเรียและจัดหาคนท้องถิ่นมาฝึกสอนเพื่อก่อเหตุที่นำไปสู่การก่ออาชญากรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น การค้ำมนุษย์ ยาเสพติด และการฟอกเงิน โดยรายงานขององค์การตำรวจอาชญากรรมระหว่างประเทศ (INTERPOL) ระบุว่า ไนจีเรียกลายเป็นศูนย์กลางหลอกลวงออนไลน์ที่มีศักยภาพสูงในภูมิภาคแอฟริกาตะวันตก แม้ว่ารัฐบาลไนจีเรียโดยคณะกรรมการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการเงิน (Economic and Financial Crimes Commission-EFCC) จะร่วมกับหน่วยงานระหว่างประเทศเร่งสืบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดได้หลายร้อยคนในห้วงปี 2567-2568 แต่ปัญหาดังกล่าวยังคงรุนแรง

3) ปัญหาเศรษฐกิจ เศรษฐกิจไนจีเรียขยายตัวลดลงเมื่อเทียบกับปี 2565 แม้ว่าไนจีเรียมีรายได้จากการส่งออกน้ำมันดิบมากขึ้น เนื่องจากราคาน้ำมันดิบในตลาดโลกเพิ่มขึ้นจากสงครามรัสเซีย-ยูเครน แต่รายได้ดังกล่าวไม่สามารถทำให้เศรษฐกิจไนจีเรียเติบโตได้เท่าที่ควร เนื่องจากไนจีเรียต้องนำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภค นอกจากนี้ ผลกระทบจากการยกเลิกกองทุนอุดหนุนราคาน้ำมันเพื่อนำไปลงทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานยังซ้ำเติมปัญหาเงินเฟ้อในประเทศ ปัญหาความยากจน และการว่างงาน กลายเป็นประเด็นสำคัญที่ชาวไนจีเรียหยิบยกขึ้นมาประท้วงรัฐบาล เฉพาะอย่างยิ่งทางตอนเหนือของประเทศ

ความสัมพันธ์ไทย-ไนจีเรีย

ไทยและไนจีเรียสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อ 1 พ.ย.2505 โดยที่ไทยเปิดสถานทูตและแต่งตั้ง ออท. ณ กรุงลากอส เมื่อปี 2506 นับเป็น สถาน.แห่งแรกของไทยในทวีปแอฟริกา แต่เมื่อ 2 ก.ค.2539 ครม.มีมติให้ปิด สถาน. ณ กรุงลากอส เป็นการชั่วคราว ตามข้อเสนอของกระทรวงการต่างประเทศ เนื่องจากปัญหาเรื่องงบประมาณและความปลอดภัย สถาน. ณ กรุงลากอส จึงปิดทำการตั้งแต่ 30 พ.ย.2539 จนกระทั่งต่อมาเมื่อ 18 ก.ค.2549 ครม.มีมติให้ปิด สถาน. ณ กรุงลากอส เป็นการถาวร และให้ย้าย สถาน.จากกรุงลากอสไปตั้งอยู่ ณ กรุงอาบูจา เมื่อ ธ.ค.2549 ขณะที่ไนจีเรียเคยมอบหมายให้ สถาน.ไนจีเรียประจำฟิลิปปินส์ มีเขตอาณาครอบคลุมไทย และต่อมาเมื่อ ก.พ.2543 จึงได้เปิด สถาน.ไนจีเรียประจำประเทศไทยที่กรุงเทพฯ

ไนจีเรียเคยเป็นตลาดนำเข้าข้าวที่สำคัญของไทย แต่ประกาศยกเลิกการนำเข้าข้าวจากไทยตั้งแต่ 1 ม.ค.2561 เพราะสามารถผลิตข้าวได้เพียงพอกับความต้องการในประเทศ จากการดำเนินโครงการ Presidential Fertilizer Initiative (PFI) โครงการ Anchor Borrowers และการสนับสนุนเงินกู้ให้เกษตรกรเพื่อผลิตข้าว อย่างไรก็ตาม ไทยสามารถแสวงโอกาสผลักดันความร่วมมือด้านเทคโนโลยีการเกษตร รวมถึงการส่งออกเครื่องจักรกลทางการเกษตร และการตั้งโรงสีข้าวในไนจีเรีย เนื่องจากไทยมีศักยภาพและความเชี่ยวชาญในการพัฒนาด้านการเกษตรโดยเฉพาะข้าว อีกทั้งชาวไนจีเรียยังนิยมบริโภคข้าวไทยและให้การยอมรับในด้านการผลิตข้าวของไทย

มูลค่าการค้าระหว่างไทยกับไนจีเรียเมื่อปี 2567 มีมูลค่า 1,180.53 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 41,581.36 ล้านบาท) โดยไทยส่งออกไปยังไนจีเรียมูลค่า 195.96 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (6,833.63 ล้านบาท) นำเข้า 984.56 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (34,747.73 ล้านบาท) ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 788.60 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (27,914.11 ล้านบาท) ขณะที่การค้าไทย-ไนจีเรียในห้วง ม.ค.-ก.ย.2568 มีมูลค่า 980.06 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (32,642.31 ล้านบาท) ไทยส่งออก 185.14 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (6,113.90 ล้านบาท) นำเข้า 794.91 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (26,528.41 ล้านบาท) โดยไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้า 609.77 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (20,414.51 ล้านบาท) สินค้าส่งออกที่สำคัญของไทย ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ยาง เม็ดพลาสติก ผลิตภัณฑ์อะลูมิเนียม เครื่องสำอาง สบู่ และผลิตภัณฑ์รักษาผิว เคมีภัณฑ์ สินค้านำเข้าจากไนจีเรียที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์ ไม้และไม้แปรรูป เครื่องเพชรพลอย อัญมณี เงินแท่ง และทองคำ

ประธานาธิบดี โบล่า อะห์มัด อะเดคุนเล ทินูบู
(Bola Ahmed Adekunle Tinubu)

ตำแหน่ง ประธานาธิบดีคนที่ 16 ของไนจีเรีย (ดำรงตำแหน่งเมื่อ 29 พ.ค.2566)

เกิด 29 มี.ค.2495 (อายุ 74 ปี/ปี 2569) ที่เมืองลากอส
ในครอบครัวมุสลิมเชื้อสายโยรูบา มารดาชื่อ Abibatu Mogaji

ศาสนา อิสลาม

สถานภาพทางครอบครัว สมรสกับนาง Oluremi Tinubu (เมื่อปี 2530) และมีบุตร 6 คน

การศึกษา
(ไม่ระบุปี) วิทยาลัย Southwest (ปัจจุบัน คือ วิทยาลัย Richard J. Daley) รัฐชิคาโก สหรัฐฯ
ปี 2522 บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการบัญชี มหาวิทยาลัยรัฐชิคาโก สหรัฐฯ

ประวัติการทำงาน
ปี 2523 นักบัญชีและผู้ตรวจสอบบัญชี บริษัท ExxonMobil สาขาไนจีเรีย
ปี 2535-2536 สมาชิกวุฒิสภา ในนามพรรค Social Democratic Party (SDP)
ปี 2542-2550 ผู้ว่าการรัฐลากอส ในนามพรรค Alliance for Democracy (AD)
28 ก.พ.2566 ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ในนามพรรค All Progressive Congress (APC)
ด้วยคะแนนเสียง 36.6%

ข้อมูลอื่น ๆ ที่น่าสนใจ

- นายตินูบูได้รับการศึกษาและเริ่มสายงานบัญชีและผู้ตรวจสอบบัญชีในสหรัฐฯ โดยเริ่มทำงานในบริษัทที่ปรึกษาทางธุรกิจและบัญชีขนาดใหญ่ อาทิ บริษัท Arthur Anderson บริษัท Deloitte Haskins and Sells (ปัจจุบันคือ Deloitte Haskins and Touche) และบริษัท GTE Service Corporation บริษัทสื่อสารขนาดใหญ่ ก่อนย้ายกลับไนจีเรีย เพื่อรับตำแหน่งผู้ตรวจบัญชีอาวุโสที่บริษัท ExxonMobil สาขาไนจีเรีย

- เข้าร่วมเป็นสมาชิกก่อตั้ง National Democratic Coalition (NADECO) ของกลุ่มผู้เรียกร้องประชาธิปไตยหลังการเลือกตั้งประธานาธิบดีไนจีเรียถูกยกเลิก เมื่อปี 2536 โดยนายตินูบูถูกจับกุมและจำคุกหลายครั้ง ทำให้ต้องเดินทางออกนอกประเทศ แต่ยังคงเคลื่อนไหวทางการเมืองจากต่างประเทศ
- เดินทางกลับไนจีเรียหลังเหตุการณ์สงบเมื่อปี 2541 และสมัครเข้าสังกัดพรรค Alliance for Democracy (AD) และลงสมัครเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐลากอสโดยชนะการเลือกตั้ง 2 สมัย (ปี 2542-2550) และในห้วงการดำรงตำแหน่งได้รับรางวัลและการสนับสนุนจากกลุ่มการเมืองในท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง
- เป็นหนึ่งในนักการเมืองที่ร่ำรวยที่สุดของไนจีเรีย โดยเป็นเจ้าของธุรกิจหลายประเภท เช่น สื่อ สายการบิน ที่ปรึกษาด้านภาษี โรงแรม และอสังหาริมทรัพย์
- เป็นผู้บริจาคและจัดหาทุนรายสำคัญเพื่องานด้านพัฒนาชุมชนและการเมืองในรัฐลากอสของไนจีเรีย ภายใต้การดำเนินงานของ Primrose Group
- มีชื่อเสียงจากการใช้อำนาจอยู่เบื้องหลังและใช้เครือข่ายทางธุรกิจสนับสนุนผู้สมัครรายอื่นเข้าสู่ตำแหน่ง จนได้รับฉายา ‘เจ้าพ่อการเมืองแห่งภูมิภาคแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้’ อีกทั้งยังถูกตั้งข้อสงสัยต่อกรณีทุจริตจากความร่ำรวยที่ไม่สามารถระบุที่มาของทรัพย์สิน และมีปัญหาสุขภาพที่อาจส่งผลกระทบต่อความเป็นผู้นำประเทศ
- นาง Oluremi Tinubu ภรรยาของนายตินูบู เป็นสมาชิกวุฒิสภาและนักเคลื่อนไหวทางการเมืองด้านการพัฒนาชุมชนและบทบาทเยาวชน และผู้ก่อตั้งมูลนิธิ New Era เพื่อพัฒนาเยาวชนอย่างรอบด้าน นอกจากนี้ ยังจัดตั้งศูนย์อบรมสตรีในเซเนกัล

คณะรัฐมนตรีในจีเรีย

ประธานาธิบดี	Bola Tinubu
รองประธานาธิบดี	Kashim Shettima
รมว.กระทรวงกลาโหม	Mohammed Badaru Abubakar
รมช.กระทรวงกลาโหม	Bello Matawalle
รมว.กระทรวงมนุษยธรรมและความยากจน	Nentawe Goshwe Yilwatda
รมช.กระทรวงมนุษยธรรมและความยากจน	Yusuf T. Sununu
รมว.กระทรวงการเคหะและการพัฒนาเมือง	Ahmed M. Dangwa
รมช.กระทรวงการเคหะและการพัฒนาเมือง	Yusuf Abdullahi
รมว.กระทรวงแรงงานและการจ้างงาน	Muhammadu Maigari Dingyadi
รมช.กระทรวงแรงงานและการจ้างงาน	Nkiruka Onyejeocha
รมว.กระทรวงงบประมาณและแผนเศรษฐกิจ	Abubakar Atiku Bagudu
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Muhammad Ali Pate
รมช.กระทรวงสาธารณสุข	Dr. Iziaq Adekunle Salako
รมว.กระทรวงกิจการนครหลวง	Nyesom Wike
รมช.กระทรวงกิจการนครหลวง	Mairiga Mahmud
รมว.กระทรวงชลประทานและการสุขาภิบาล	Joseph Utsev
รมว.กระทรวงการทาง	Dave Umahi
รมช.กระทรวงการทาง	Bello M. Goronyo
รมว.กระทรวงเกษตรและความมั่นคงทางอาหาร	Abubakar Kyari
รมช.กระทรวงเกษตรและความมั่นคงทางอาหาร	Aliyu Sabi Abdullahi
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Olubunmi Tunji-Ojo
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Yusuf M. Tuggar
รมช.กระทรวงการต่างประเทศ	Bianca Odinaka Odumegu-Ojukwu
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ	Morufu Olatunji Alausa
รมช.กระทรวงศึกษาธิการ	Suwaiba Said Ahmad
รมว.กระทรวงกิจการตำรวจ	Ibrahim Geidam
รมว.กระทรวงกิจการสตรี	Imaam Sulaiman-Ibrahim
รมว.กระทรวงแร่เหล็กและการพัฒนา	Shuaibu Audu
รมว.กระทรวงการพัฒนาภูมิภาค	Abubakar Momoh
รมช.กระทรวงการพัฒนาภูมิภาค	Uba Maigari Ahmadu
รมว.กระทรวงสารสนเทศและประชาสัมพันธ์	Mohammed Idris Malagi
รมว.กระทรวงกิจการพิเศษและกิจการระหว่างรัฐบาล	Zephaniah Jisalo
รมว.กระทรวงสื่อสาร นวัตกรรม และเศรษฐกิจดิจิทัล	Bosun Tijani
รมว.กระทรวงการคลัง	Wale Edun
รมช.กระทรวงการคลัง	Dr. Doris Uzoka-Anite
รมว.กระทรวงกิจการทางทะเลและเศรษฐกิจสีน้ำเงิน	Adegboyega Oyetola

รมว.กระทรวงการไฟฟ้าและพลังงาน	Adebayo Adelalu
รมว.กระทรวงทรัพยากรแร่และการพัฒนา	Dele Alake
รมว.กระทรวงคมนาคม	Sa'idu Ahmed Alkali
รมว.กระทรวงนวัตกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	Kingsley Tochukwu Udeh
รมว.กระทรวงการบินและอวกาศ	Festus Keyamo
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรม การค้า และการลงทุน	Jumoke Oduwole
รมช.ด้านอุตสาหกรรม	John Owan Enoh
รมว.กระทรวงเพื่อการพัฒนาเยาวชน	Ayodele Olawande
รมว.กระทรวงการปิโตรเลียม	Bola Tinubu
รมช.ด้านน้ำมัน	Heineken Lokpobiri
รมช.ด้านก๊าซธรรมชาติ	Elpertkpe Ekpo
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อม	Balarabe Abbas Lawal
รมว.กระทรวงการพัฒนาบุคคลวิ	Idi Mukhtar Maiha

(ก.พ.2569)